

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **S. C.!, z. s.**
sídlem P. 67, X V.
zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Magistrát města Olomouce**
sídlem Horní náměstí 583, 779 11 Olomouc

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou dne 4. 2. 2020 u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci domáhal toho, aby soud označil jako nezákonný zásah žalovaného spočívající v tom, že požádal soudního exekutora Mgr. J. V. z Exekutorského úřadu Olomouc, sídlem Dr. M. H. 496/27, X O., aby provedl exekuci exekučních titulů: 1) příkaz žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. SMOL/284378/2018/OARMV/PZP/Mir, 2) příkaz žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. SMOL/305433/2018/OARMV/DPD/Reg, 3) příkaz žalovaného ze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

dne 26. 2. 2019, č. j. SMOL/054696/2019/OARMV/DPD/Mor a 4) příkaz žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. SMOL/055544/2019/OARMV/DPD/Moro.

2. Žalobce v žalobě namítal, že výše popsané exekuční tituly nebyly v době podání exekučního návrhu pravomocné a vykonatelné a nejsou jimi ani dosud, neboť nebyly žalobci řádně doručeny. Tento závěr žalobce dovozuje z toho, že Ministerstvo vnitra se dopustilo vůči žalobci nezákonného zásahu tím, že nezaslalo přístupové údaje k datové schránce žalobce do datové schránky statutárního orgánu žalobce bezodkladně po zřízení datové schránky. Dále se podle žalobce Ministerstvo vnitra vůči žalobci dopustilo nezákonného zásahu tím, že zpřístupnilo datovou schránku žalobce pro doručování písemností před doručením přístupových údajů k této datové schránce do datové schránky statutárního orgánu žalobce. O tom bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 A 71/2018-82 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019-57. Ministerstvo vnitra žalobci po dobu více jak jednoho roku neumožňovalo přihlásit se do datové schránky, když přístupové údaje byly žalobci poskytnuty až v lednu 2020 poté, co se žalobce svých práv domáhal cestou zásahové žaloby u soudu. Navíc datová schránka žalobce byla ministerstvem zpřístupněna a pro jiné subjekty byla otevřena doručování. Nicméně žalobce se nemohl do své datové schránky přihlásit a seznámit se zprávami do ní zaslanými. Podle názoru žalobce nemohly být shora popsané exekuční tituly doručeny ani fikcí, neboť žalobce objektivně neměl možnost se seznámit se zaslanými zprávami, a to právě v důsledku nezákonného zásahu Ministerstva vnitra. O vydání exekučních titulů se žalobce dozvěděl až dne 27. 1. 2020, kdy mu byly zaslány přístupové údaje a kdy se do datové schránky přihlásil. Nezákonným zásahem žalovaného vznikly žalobci náklady v podobě právního zastoupení a navíc byl poškozen na svých právech, neboť v centrální evidenci exekucí je o něm vedena informace, že je vůči němu vedena exekuce.
3. Jako další důvod nezákonnosti zásahu spatřuje žalobce v tom, že žalovaný předáním vymáhání nedoplatek vzniklých na základě shora popsaných exekučních titulů soudnímu exekutorovi nedůvodně navýšil náklady exekuce a postupoval v rozporu s § 175 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
4. Následně se žalobce v žalobě věnoval zdůvodnění nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů svých a svého zástupce na internetu prostřednictvím webové stránky Nejvyššího správního soudu a požadoval důslednou anonymizaci.

B. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 4. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o datových schránkách“) je stanovena absolutní přednost doručování v případě, kdy má subjekt zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, což žalobce v době vydání exekučních titulů měl. Žalovaný nikdy neměl rozumný důvod domnívat se, že by nebyly exekuční tituly doručovány v souladu se zákonem. Podle názoru žalovaného došlo k doručení exekučních titulů fikcí, neboť nelze souhlasit s žalobcem v tom, že nenese žádnou vinu na tom, že mu nebyly řádně doručeny přístupové údaje do jeho datové schránky. Žalovaný poukázal na to, že žalobce požádal o zřízení datové schránky dne 18. 3. 2018. Datová schránka mu byla zřízena dne 20. 3. 2018. Dne 21. 3. 2018 byly statutárnímu orgánu žalobce zaslány přístupové údaje. Ačkoliv byl proces jejich doručování shledán nezákonným, musel od

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

tohoto dne žalobce vědět o zřízení své datové schránky a měl se zajímat o to, proč nemá k dispozici přístupové údaje. Navíc dne 20. 4. 2018 přišel statutárnímu orgánu žalobce e-mail o zřízení datové schránky žalobce. První exekuční titul byl vydán až 7 měsíců poté, co žalobce prokazatelně věděl o zřízení své datové schránky. Žalobce měl podle žalovaného dostatek času zajímat se, proč nemá k dispozici přístupové údaje. Dále žalovaný poukázal na to, že ve dvou z výše popsaných exekučních titulů byl jako pravděpodobný řidič ohlášen pan P. K., který je současně statutárním orgánem žalobce. Žalobce tak musel o protiprávním jednání řidičů žalobcem provozovaných vozidel vědět. V té době (14. 1. 2019) navíc byly statutárnímu orgánu žalobce známy problémy s jeho datovou schránkou. Závěrem žalovaný poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019-57, na který žalobce odkazuje, uvedl, že je nutné posoudit, zda chybný postup v doručování přístupových údajů má za následek nezákonnost doručení, a to s ohledem na možné zneužití práva a obstrukce ze strany žalobce.

6. K důvodu nezákonnosti zásahu ohledně nedůvodného navýšení nákladů exekuce žalovaný uvedl, že před předáním věci soudnímu exekutorovi provedl šetření ve vztahu k žalobci, kdy zjišťoval, zda má žalobce přeplatek u jiného správce daně (u Finančního úřadu pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Děčíně), zda má zřízen účet u poskytovatelů platebních služeb, avšak s negativním výsledkem. V takovém případě dospěl žalovaný k závěru, že s ohledem na jeho personální možnosti bude neefektivnější, když předá vymáhání shora popsaných nedoplatků v celkové výši 6 000 Kč při předpokládaných nákladech exekuce 6 655 Kč, soudnímu exekutorovi.

C. Replika žalobce

7. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 22. 5. 2020 uvedl, že doručenky informačního systému datových schránek jsou nadány presumpcí správnosti, nicméně tuto žalobce vyvrátil rozsudkem Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. Žalobce zdůraznil, že žádal ministerstvo o zaslání přístupových údajů, ale to mu je odmítlo poskytnout. Fikce doručení nemohla nastat, neboť nebyly splněny zákonné podmínky doručení a poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01 a nález sp. zn. IV. ÚS 2477/12. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 13/2013, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že fikce nemůže nastat, pokud adresát nemá objektivní možnost se s písemností seznámit v důsledku pochybení správních orgánů.
8. K navýšení nákladů exekuce žalobce dále uvedl, že soudní exekutor nedisponuje žádnými pravomocemi při výkonu exekuce, kterými by nedisponoval žalovaný při daňové exekuci. Soudní exekutor jako výslednou formu exekuce zvolil přikázání jiné peněžité pohledávky ve formě vratitelného přeplatku vzniklého vyměřením nadměrného odpočtu na dani z příjmů právnických osob za rok 2019, což mohl učinit i žalovaný. Kdyby vymáhal nedoplatek svými silami žalovaný, činily by náklady daňové exekuce 500 Kč.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

9. Krajský soud z předloženého správního spisu pro účely soudního přezkumu zjistil, že příkazem žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. SMOL/284378/2018/OARMV/PZP/Mir, příkazem ze dne 14. 12. 2018, č. j. SMOL/305433/2018/OARMV/DPD/Reg, příkazem ze dne 26. 2. 2019, č. j. SMOL/054696/2019/OARMV/DPD/Mor a příkazem ze dne 27. 2. 2019, č. j. SMOL/055544/2019/OARMV/DPD/Moro byl žalobce uznán vinným ze

spáchání přestupku na úseku provozu na pozemních komunikacích. Jednotlivé příkazy byly žalovaným žalobci doručovány do jeho datové schránky. Žalobce se ve lhůtě 10 dnů od dodání jednotlivých příkazů (datových zpráv) do jeho datové schránky nepřihlásil. Žalovaný na jednotlivých příkazech vyznačil právní moc a vykonatelnost. Po provedení dílčích šetření ohledně majetku povinného žalovaný podal dne 9. 7. 2019 u soudního exekutora Mgr. J. V., Exekutorský úřad O., exekuční návrh k vymožení nedoplatků vzniklých na základě shora uvedených příkazů.

E. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu podle § 87 odst. 1 s.ř.s., věta za středníkem a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Podle § 82 s.ř.s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
12. Z ustanovení § 10 odst. 2 zákona o datových schránkách vyplývá, že *datová schránka je zpřístupněna prvním přihlášením osoby uvedené v § 8 odst. 1 až 4, nejpozději však patnáctým dnem po dni doručení přístupových údajů těmto osobám.*
13. Podle § 17 odst. 1 zákona o datových schránkách platí, že *umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.*
14. Podle § 175 odst. 2 daňového řádu platí, že *správce daně zvolí způsob vymáhání nedoplatku tak, aby výše nákladů spojených s vymáháním, které bude daňový subjekt povinen uhradit, nebyla ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.*
15. Žalobce se domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího v tom, že žalovaný vymáhal nedoplatky vzniklé na základě exekučních titulů, které nebyly v té době vykonatelné, a navíc jejich vymáháním prostřednictvím soudního exekutora protiprávně navýšil náklady daňové exekuce.
16. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65; publikovaný pod č. 603/2005 Sb. NSS).
17. V posuzované věci je s ohledem na námitky žalobce nutné posoudit, zda pochybení Ministerstva vnitra při doručování přístupových údajů statutárnímu orgánu žalobce při

zřizování žalobcovy datové schránky, mělo vliv na platnost doručení shora popsaných příkazů a tím na jejich vykonatelnost.

18. Jak vyplývá z žaloby a jejích příloh, žalobce dne 18. 3. 2018 zaslal Ministerstvu vnitra prostřednictvím e-mailu žádost o zřízení datové schránky, ve které uvedl, že osobou oprávněnou jednat jménem žalobce je jeho statutární orgán pan P. K. Ministerstvo vnitra zaslalo P. K. přístupové údaje k datové schránce žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, ačkoli měl P. K. zřízenou vlastní datovou schránku. P. K. si tuto zásilku na poště nevyzvedl. Žalobce se žalobou domáhal u Městského soudu v Praze vyslovení nezákonnosti postupu ministerstva. Městský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 A 71/2018-82, určil, že zásah Ministerstva vnitra vůči žalobci spočívající v nezaslání přístupových údajů k datové schránce žalobce do datové schránky jeho statutárního orgánu bezodkladně po zřízení datové schránky, a ve zpřístupnění datové schránky žalobce před doručením přístupových údajů k této datové schránce do datové schránky statutárního orgánu žalobce, byl nezákonný.
19. Nejvyšší správní soud však v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019-57, zdůraznil, že zjištěná nezákonnost, jíž se dopustilo Ministerstvo vnitra při doručování přístupových údajů do žalobcovy datové schránky, nepředjímá, *„jak bude případně posuzováno doručení datových zpráv, které byly doručovány do fakticky zpřístupněné datové schránky stěžovatele. V případě, že by existovaly indicie, dle kterých celá stěžovatelova obrana proti nezákonnému zásahu byla skutečně pouze procesní strategií za účelem maření doručování, bylo by vhodné uvažovat nad tím, zda má být takovému postupu poskytnuta ochrana a i přes vadné doručení přístupových údajů nemají být považovány dokumenty dodané do dané datové schránky stěžovatele za platně doručené.“* Podle závěru krajského soudu právě takové indicie, jež svědčí o tom, že celá stěžovatelova obrana proti nezákonnému zásahu byla procesní strategií za účelem maření doručování, v posuzované věci vyšly najevo.
20. Z rozsudků přiložených k žalobě vyplývá, že ministerstvo v e-mailu P. K. sdělilo: *„Do datové schránky „S.C.!, z.s.“, typ schránky Právnícká osoba, dorazila nová systémová zpráva s identifikačním číslem X“.* Dále z nich vyplývá, že z tohoto e-mailu se P. K. dozvěděl o zřízení a zpřístupnění datové schránky žalobce, jinak by do ní nemohla být doručena žádná datová zpráva. Z uvedeného vyplývá, že statutární orgán žalobce, P. K., se dne 20. 4. 2018 z notifikačního e-mailu od Ministerstva vnitra dozvěděl, že žalobci byla zřízena a zpřístupněna datová schránka. Pro úplnost soud uvádí, že totéž žalobce tvrdil v žalobě, kterou se u Městského soudu v Praze domáhal deklarace nezákonnosti zásahu Ministerstva vnitra (sp. zn. 6 A 71/2018 Městského soudu v Praze).
21. S ohledem na znění § 10 odst. 2 zákona o datových schránkách podle názoru zdejšího soudu musel P. K. vědět, že pokud ministerstvo zpřístupnilo datovou schránku žalobce, tak mu v minulosti doručovalo přístupové údaje a mělo za to, že je doručilo řádně (i v žalobě k městskému soudu žalobce uvedl, že Ministerstvo vnitra zřejmě P. K. přístupové údaje doručovalo). Jelikož P. K. přístupové údaje neobdržel a tedy se ani nepřihlásil do datové schránky žalobce, musel si být s ohledem na § 10 odst. 2 zákona o datových schránkách vědom toho, že ke zpřístupnění datové schránky žalobce došlo uplynutím lhůty 15 dnů od doručení přístupových údajů.
22. Za situace, kdy došlo ke zřízení datové schránky žalobce, aniž by byly P. K. zákonným způsobem doručeny přístupové údaje, měl P. K. k dispozici v zásadě dvě možnosti. Předně

mohl požádat ministerstvo o opětovné zaslání přístupových údajů a zajistit si tak přístup do datové schránky žalobce. Ačkoliv žalobce tvrdil, že se aktivně domáhal zaslání přístupových údajů do datové schránky, nepředložil o tom žádný důkaz. Dále mohl P. K. podat žádost o znepřístupnění datové schránky podle § 11 odst. 5 zákona o datových schránkách a zabránit tak tomu, že pro jiné orgány veřejné moci bude datová schránka žalobce zpřístupněna a tyto do ní budou doručovat. Na základě takto podané žádosti by ministerstvo nemělo žádný prostor pro úvahu a bylo by povinno datovou schránku žalobce znepřístupnit. Obě varianty by zamezily tomu, že do datové schránky žalobce budou doručovány písemnosti, o kterých se žalobce nedozví. P. K. totiž musel s ohledem na § 17 odst. 1 zákona o datových schránkách vědět, že v situaci, kdy byla žalobci zřízena a zpřístupněna datová schránka, budou do ní ostatní subjekty doručovat. Žádné z uvedených řešení však žalobce nezvolil.

23. P. K. totiž zvolil jinou cestu, a to cestu zásahové žaloby k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhal vyslovení nezákonnosti doručení přístupových údajů a zpřístupnění datové schránky žalobce před doručením přístupových údajů. Tato cesta však nemohla přinést kýžený efekt a zabránit doručení zpráv do datové schránky žalobce bez možnosti seznámení se s nimi. Ačkoliv se zásahové žaloby řadí mezi přednostně projednávané věci (srov. § 56 odst. 3 s.ř.s), již z povahy samotného řízení podle soudního řádu správního vyplývá, že soudní řízení může trvat minimálně několik měsíců. Tedy již s ohledem na nutnost rychlé nápravy věci nebyl žalobcem zvolený způsob ochrany práv vhodný, resp. nebyl s to zamezit následnému doručování do žalobcovy datové schránky. Navíc nelze pominout, že žalobce se v zásahové žalobě domáhal toliko vyslovení nezákonnosti postupu ministerstva, nikoliv uložení povinnosti ministerstvu doručit žalobci přístupové údaje do jeho datové schránky. Uvedené odporuje tvrzení žalobce, že se snažil soudně domoci přístupových údajů (jak žalobce uvádí v nynějším řízení).
24. Podle názoru soudu tak P. K., ačkoliv si musel být vědom důsledků zřízení a zpřístupnění datové schránky žalobce, neučinil nic smysluplného k tomu, aby zabránil negativním důsledkům s tím spojených a umožnil mj. orgánům veřejné moci doručovat do datové schránky žalobce písemnosti, ačkoliv s ohledem na absenci přístupových údajů k těmto přístup neměl.
25. Krajský soud však zdůrazňuje, že s ohledem na uvedené okolnosti se tak dělo právě jen v důsledku nečinnosti P. K.; v důsledku uvedeného byl žalobce vystaven riziku, že mu budou orgány veřejné moci doručovat do datové schránky písemnosti (se všemi právními důsledky s tím spojenými) a žalobce se o tom nedozví. Uvedená pasivita statutárního orgánu žalobce, potažmo žalobce samotného je rovněž v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že právo patří bdělým.
26. Jednotlivé příkazy žalovaného specifikované v bodě 1 tohoto rozsudku byly žalobci do jeho datové schránky dodány dne 21. 11. 2018, 17. 12. 2018, 26. 2. 2019 a 27. 2. 2019. Jak vyplývá z výše uvedeného, o zřízení své datové schránky se žalobce dozvěděl dne 20. 4. 2018. Žalobce, resp. P. K. jako jeho statutární orgán, tak měli dost času na to, aby jakýmkoliv způsobem vyřešili situaci ohledně datové schránky žalobce.
27. Pro úplnost soud uvádí, že mu je z úřední činnosti známo, že statutární orgán žalobce P. K. často vystupuje v různých přestupkových řízeních jako právní zástupce obviněných a jeho dominantní procesní strategií jsou obstrukce, a to i v rovině doručování (srov. např. body 27 až 30 rozsudku rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č.

3836/2019 Sb. NSS a dále judikaturu tam citovanou). Ze stejného důvodu lze podle názoru soudu dospět k závěru, že P. K. si musel být vědom možných důsledků, které mohou pro žalobce nastat za situace, kdy mu budou doručovány písemnosti do datové schránky, do které nemá přístup. Ačkoliv soudu není známo, že by měl P. K. právnické vzdělání, pokud vystupuje jako profesionální právní zástupce nejrůznějších řidičů, dává tím najevo, že disponuje znalostmi, jaké lze od profesionálního právního zástupce očekávat (srov. § 5 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Ze stejného důvodu má soud za to, že minimálně ve dvou případech uvedených v bodě 1 tohoto rozsudku musel P. K. vědět, že pokud odepře výpověď jakožto podezřelý ze spáchání přestupku, může se správní orgán obrátit na žalobce jakožto provozovatele vozidla, se kterým byl přestupek spáchán.

28. Všechny tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že jednání žalobce má nesporné znaky účelovosti a že se žalobce pochybení ministerstva snaží využít ve svůj prospěch, přičemž však pomíjí účelovost vlastního jednání.
29. Nálezy Ústavního soudu, na které žalobce v žalobě poukazuje, se na nyní projednávaný případ nevztahují, neboť se týkají naprosto odlišných situací (možnosti prokázat, že se osoba nezdržovala na místě, kde měla nahlášen trvalý pobyt, resp. doručování písemností manželům v jedné obálce). Stejně tak se na nyní projednávaný případ nevztahuje právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který žalobce odkazuje. Zde totiž Nejvyšší správní soud řešil otázku fikce doručování v případě, kdy správní orgán doručuje na adresu odlišnou od adresy uvedené v evidenci obyvatel.
30. Pochybení Ministerstva vnitra při doručování přístupových údajů, resp. následném zpřístupnění žalobcovy datové schránky, tudíž podle krajského soudu s ohledem na veškeré uvedené okolnosti nemělo vliv na zákonnost doručení předmětných příkazů, potažmo na jejich vykonatelnost. Námitka žalobce proto není důvodná.
31. K druhému z namítaných důvodů nezákonnosti shora popsanych zásahů soud uvádí, že jednou z podmínek, za kterých je možné osobě poskytnout ochranu před zásahem správního orgánu je, že dotyčná osobě je zásahem správního orgánu přímo dotčena na svých právech (1. podmínka shora popsaného algoritmu přezkumu). Podle názoru zdejšího soudu tato podmínka nebyla naplněna.
32. Soud si je vědom toho, že v judikatuře správních soudů je zastáván názor, že předání nedoplatek k vymáhání soudnímu exekutorovi v rozporu s § 175 odst. 2 daňového řádu může být nezákonným zásahem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014-47, rozsudek ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Afs 212/2016-47 a další), avšak soud má za to, že je namístě se od této judikatury odchýlit, protože došlo ke změně okolností, za kterých byl uvedený právní názor vysloven.
33. Dosavadní judikatura vycházela z toho, že civilní soudy se v rámci pověřování soudního exekutora provedením exekuce nezabývají tím, zda správce daně předáním vymáhání soudnímu exekutorovi neporušili ustanovení § 175 odst. 2 daňového řádu. Správní soudy svůj názor odůvodnily nutností poskytnout ochranu osobám, které se nemohly dovolat ochrany v rámci exekučního řízení (srov. odst. 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 143/2014-47). Zdejší soud však musí poukázat na závěr vyplývající z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 20 Cdo 1766/2019-68, ve kterém Nejvyšší soud dospěl k závěru, že exekuční soud je povinen zabývat se před pověřením soudního exekutora provedením exekuce mj. tím, zda výše vymáhaného

nedoplatku není ve zjevném nepoměru k nákladům exekuce. Pokud by exekuční soud dospěl k závěru, že ano, byla by tato skutečnost důvodem pro zamítnutí exekučního návrhu, příp. zastavení již probíhající exekuce.

34. S ohledem na uvedené je nutné zmínit, že podáním exekučního návrhu se správce daně stává oprávněným a nedisponuje nadále žádnými pravomocemi, pokud jde o vymáhaný nedoplatek. Exekuční řízení je podle § 35 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „e.ř.“) zahájeno dnem, kdy exekuční návrh došel exekutorovi. Soudní exekutor však může podle § 35 odst. 3 e.ř. začít zjišťovat a zajišťovat majetek povinného nejdříve poté, kdy soud vydal pověření podle § 43a e.ř. Uvedené pověření však exekuční soud vydá s ohledem na shora uvedený právní názor Nejvyššího soudu teprve poté, co bude postaveno najisto, že výše vymáhaného nedoplatku není ve zjevném nepoměru k nákladům exekučního řízení. Jinak exekuční soud dá podle § 43a odst. 6 e.ř. pokyn soudnímu exekutorovi k tomu, aby exekuční návrh zamítl. V takovém případě bude náklady exekučního řízení (srov. § 11 odst. 4 a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 330/2001 Sb., o odměně a náhradách soudního exekutora, o odměně a náhradě hotových výdajů správce podniku a o podmínkách pojištění odpovědnosti za škody způsobené exekutorem, ve znění pozdějších předpisů) hradit správce daně. Samotné navýšení nákladů na vymáhání tedy není způsobeno správcem daně při volbě způsobu vymáhání, nýbrž až pověřením soudního exekutora exekučním soudem.
35. Z uvedeného vyplývá, že případné porušení § 175 odst. 2 daňového řádu správcem daně spočívající ve vymáhání nedoplatku soudním exekutorem samo o sobě přímo nezasahuje do práv daňového dlužníka. S ohledem na uvedené nemůže vymáhání nedoplatku soudním exekutorem představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s.
36. Ani tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
37. K nesouhlasu žalobce, resp. jeho zástupce, se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že závěry k této otázce jsou zástupci žalobce známy již z předchozích řízení před Nejvyšší správním soudem, v nichž vyjádřil stejný nesouhlas. V rozsudcích ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 As 54/2019 – 40, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud proto odkazuje na svou dřívější judikaturu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019 č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. ledna 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 28. listopadu 2018 č. j. 8 As 64/2018 – 44 a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2017 č. j. Nao 118/2017 – 145), v níž na totožný podnět již odpověděl. Zároveň Nejvyšší správní soud judikoval (srovnej např. rozsudek ze dne 31. května 2012 č. j. 9 As 5/2012 - 29), že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou tedy uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“* V posuzované věci neshledává krajský soud se od závěrů opakovaně vyslovených Nejvyšším správním soudem jakkoli odchýlit.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

38. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

39. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 24. listopadu 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D.
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu